

Стан. Редакције и Админ.:
Космајска ул. бр. 22.

Огласи се дају у Админ.
Цена утврђена.

Немаће се писма не при-
мају. — Рукописи се не
не враћају.

Писма, рукописе, новац и
све остало што се односи
на лист, слати власнику
листа.

СТРАЖА

СЛОБОДОУМНИ ОРГАН ЈАВНОГ МИШЉЕЊА

ТЕЛЕФОН УРЕДНИШТВА. 1092

Издаје сваки дан у 6 ч. пре подне.

ТЕЛЕФОН ШТАМПАРИЈЕ 1092

Адреса за телеграмне:
„СТРАЖА“ — БЕОГРАД.

Претплата за Србију
на пошти:
на годину . . . Дин. 12.—
„ шест месеци . . . 6.—
„ три месеца . . . 3.—
„ један месец . . . 1.—

Претплата за иностранство
на пошти:
на годину . . . Дин. 30.—
„ шест месеци . . . 15.—
„ три месеца . . . 7.50

Италија се спрема

РИМ, 23 јануара

Агенција Стефани јавља да је министарски савет под председништвом краља донео решење да се забрани извоз зрнасте хране и да се сва храна, која се налази на пијаци и по магацинима купи за војску. Такође је смањена продвозна тарифа на железницама и лађама на храни, која се увози са стране царина је сасвим укинута.

На истој седници министри морине и војни поднели су на одобрење кредите. После дугог саветовања министарски савет је решио да се на морину и војску одобре издаци у суми од 100 милиона франака.

Овим припремама придаје се у политичким круговима велика важност и сви верују да је дошао тренутак, када се Италија има изјаснити за Споразум или за Савез.

Кнез Било, немачки посланик посетио је одмах после ове важне министарске седнице министре Саландру и Сонино и са њима је дуго конферисао, а после конференције са њима, посетио је аустриског посланика као и посланика при Ватикану.

За спречавање заразе

Сада за време рата када бесне разне епидемије, потребније него икада обратити сву пажњу на спречавање заразе. Није довољно само седети у канцеларијама и писати акта не обраћајући њако пажњу на болеснике, на болнице и на остале установе, где се налазе заразни болесници.

Ми овом приликом морамо да скренемо пажњу на једну врло важну и озбиљну потребу нашем санитету у првом реду инспекторима. Тиче се спречавања заразе по возовима. Онако како сад изгледају путнички вагони, представљају море заразних болести. И кад се већ на ча-

стоју по вагонима не обраћа пажња онда је најгорча и најозбиљнија дужност: да се установи карантин за путнике који долазе у Београд или да се у опште прекине са свим са долажењем избеглица.

Ми би највише желели да видимо наше београђане на своје огњишту али је у интересу здравља да се уздржавају од путовања, али, кад се то већ мора чинити, да се претходно учини оно што ће спречити ширење опасне епидемије.

Да је среће па да се мало заинтересују санитетски инспектори за народно здравље, они би требали да притегну

ону господу контролоре из Дирекције што једнако сањају о новом додатку, и који путују возовима ради контроле а не сете се да нареду да се вагони ишчисте и дезинфикују.

Баш ту се показује крајња немарност и несавесност при вршењу своје дужности и од једне и од друге групе инспектора. Зар наша отаџбина нема толико санитетскога материјала и средстава да возове дезинфикује?

Ми тражимо у интересу здравља и у име београдског становништва које иначе остоје овде са два лекара, да се предузму потребне мере, још за времена, за спречавање заразе док ова највећа шире размере јер ће онда бити доцка.

„Не можемо више“

— НЕМАЧКИ ВОЈНИЦИ БАЦАЈУ ОРУЖЈЕ, ЈЕР СУ ИХ ГЛАД И ЗИМА ИЗНУРИЛЕ —

ПЕТРОГРАД, 23. јануара.

У последњим борбама на десној страни Висле ка Атиму цео један батаљон немачки предао се. Један поднаредник је изјавио да Немци не могу више да се боре, јер су их глад и зима потпуно изнуриле.

По његовом казивању његов батаљон је добио за последњу недељу свега два пута храну и то по пола хлеба и по кутију конзерве! Исто је тако очајно стање и код осталих трупа, пошто су руски друмови веома незгодни за немачке аутомобиле, који врше пренос хране.

Нова опасност

Сукоб између Јапана и Китаја

РИМ, 23. јануара.

Између Јапана и Китаја дошло је до оштрог сукоба услед пречиња рада комисије за одређивање неутралне зоне.

У дипломатским италијанским круговима држе да је сукоб могућан.

Дневник једног артиљерца

ИЗ СРПСКО-АУСТРИСКОГ РАТА

— Видов-дан. — Судбоносан дан по Српство. —

Беше субота 12. јула. Сунце припекло да човеку мозак у глави узаври; птице су престале са певањем, само се још пољски попак чује где извија своју омиљену песму цр-р-р а ч жабе надале дреку у баг поред Дунава. Лишће на дрвљу добило неко суморно мршвило а на гранама једног дрвета стоје неколико врабаца заклоњени од сунца, са опуштеним крилима и убрзаним дисањем. У дебелом хладу једне крушке разбацкарио се један велики пас на ужива као да је у каквом ценету. Опружмо се колико је дуг а од лењости на очи не затвара већ лежи са њима полуотвореним као да се нечега боји. Покадшто подигне главу и баци мрзовољно поглед преко себе, па кад види да је све у реду, спусти немарно главу и љутито шкљоцне зубима, хватајући муве које га пецкају. Кад ухвати по коју муву он победоносно жваће устима а у себи помисли: жгадијо мала како си се смела усудити да станеш на ово љуку халу као што сам ја! — па онда опет легне и проду жи уживање. На једној кошари, кривоњари клепаће једна рода а у пољу притисли вредни сељаци па раде као прави цинови око сређивања летине.

У 4 часова после подне ударише црквена звона, на шта се сељаци сви као под кома-

ду окренуше истоку да се као побожни хришћани (са чиме се ово село може дичити) топло помолу господу Богу. Многи пак прекинуше рад због сутрашњег празника и пођоше кући, мислећи да зови вечерње. И ја сам тако мислио; али кад видох да званење траје више него обично, мени одмах паде на памет општа затегнутост у Европи, и хладан неки обруч стеже ми срце а целим телом прође ми нека језа.

Хтедох нешто да мислим, али не могадох; мисли су ми отишле негде далеко, далеко чак на бојном пољу. Пред очима ми изађоше све тегабег рата; видим маршовање борбе, бојно поље и покривено лешевима и рањеника како пролазе за завојиште. Јасно чујем танак пискави глас пешачке трубе како свира „напред“, слушам врштане коња, кокоштање мигралеза и громко викање пешака „ура“.

Дуго бих ја још стајао у свом заносу, да ме из тих сањарија не трже пуцање пушака и вика сеоског бирова који позиваше народ на скуп код општинске суднице ради неког саопштења. Пушке праште, биров непрестано виче а и црквена звона никак не престају; диже се у селу читава узбуна! Свет нагнуо па хита судници; зовнем брата па пођосмо саједно да видимо шта се тамо дешава; путем

сам стизао и сретао људе по чијем се лицу видело да не знају у чему је ствар, али да ипак нешто нагађају. Сви су нервозни и мрзовољни, види се да им нешто тешко притискује груди; корачају хитно и измичу брзо, сваки би рад да што пре чује у чему је ствар.

Председник општине јесте г. Јакола Половић, човек пун карактера и добрих особина; ваљан, поштен и правдољубив због чега му се никако а не одузима овај положај већ неколико година. Наје саршио већих школа сем основне, али има доброг домаћег васпитања и доста искуства. Црномањаст, осредњега раста, пун али ипак лак; кад иде мислим да лети а кад говори и самртник би стао да га се наслуша.

У породу је доста ожалостен, од мушкараца су му свега остала двојица, од којих је један још врло млад за ма какав посао а један је у цозиву пешадије. Обојица су ваљана деца, али старији Богоје је узор младина и може послужити за пример вредноћом и поштењем; он је родитељима највећа срећа и свестрана нада. Ту очеву срећу и наду сад више држава; траже га интереси отаџбине, и отац га радо приноси томе на жртву, радо га шаље на људску касапницу, само да би се сачували интереси отаџбине.

Као и увек са веселим изгледом лица и благим осмејком на уснама изађе г. председник и сад пред врата општинске зграде и поче објашњавати народу на дугачко и на широко, како су се ствари развијале између Србије и Аустрије од 15 јуна до данас. Не пропусти а да не каже који су наши савезници а и шта је Аустрија тражила од Србије па и то: да ми то као самостална држава не можемо да дамо. С' тога је — вели он — Њ. В. Краљ објавио мобилизацију целокупне војске и то вам се ставља на знање. За тим поче читати нека акта са црвеним штрапама и, на послегку рече: пошто су ствари врло озбиљне III позив мора још вечерас

да се крене за Текију!

Лепо је било слушати како је г. председник објашњавао и видети како га народ са напрегнутим пажњом слушао; сваки је просто гутао његове речи, док ће тек један од грађана наивно упитати: — зар још и тако штогод Аустрија од нас да тражи?! — Добит ће ако јој ре треба! — вели други. — Нека дође па нека узме! — вели трећи, и ту падоше неке речи које ја нећу записати.

Социјалистичка конференција

— У Лондону. —

ПАРИЗ, 23. Јан.

Енглески и белгијски социјалисти узели су иницијативу да се у Лондону одржи једна конференција социјалистичких партија Енглеске, Белгије и Француске. Како пише l'Humanité, централни орган Француске Социјалне Демократије, Главна Партијска Управа решила је да се узме учешће на тој конференцији.

Борба на Дунаву

— Темишвар центар концентрације аустро-немачке војске —

Журнал де Балкан доноси овај извештај из Турн Северина:

Српске трупе очекују аустро-немачку војску. Руски пароброд „Сергије“ прошао је поред Т. Северинског првташњашта носећи муницију. Водео се жестоко артиљериски двобој између противничких обала. У Темишвару стижу нови пукови, они се не шилу на српску границу, већ се концентришу у околини Темишвара.

На Париз

— Нов подвиг Виљема лудог. —

Лондон, 23. јан.

По једној вест из Цириха, немачки штаб се носи мишљу да учини још један енер-

гичан напад на Француску и да заузме Париз.

Доносећи ову вест, енглески листови пишу да се овакав план могао испитати само у глави лудог Кајзера и његових сулудих помоћника. Руска офанзива је тако снажно да о каквој акцији у Француској Немци не могу ни да помишљају. То се види и по последњим отпорима у Пољској који су последњи напор, немачке војске.

Дневне вести

Народна Скупштина

На јучерашњој седници Народне скупштине, решено је: да се скупштинске седнице одложе на неодређено време.

Оздравио

Јављају вам из Ниша, да је др. Лаза Пачу, Министар Финансија, оздравио и почео да долази на своју дужност.

Наш Пресбир

Ако надлежни озбиљно мисле да помогну новинарима онда би требало учинити какве кораке да се г. Шапоњић ослободи војне дужности на којој се и данас налази. Која нам је вајда што је он постављен за шефа београдског пресбиреа кад се он налази на војној дужности.

Из општине београдске

Јуче је држана ванредна седница у општини београдској са председницима сиротињских реона, на којој се расправљало питање о изданим дрвима, која су издата београдској сиротињи.

„Трибуна“

Београдска „Трибуна“ која је излазила у Нишу; од пре два дана престала је да излази.

Туча у Дубљанској улици

Синоћ су се неки војници без објаве опили у кафани у Дубљанској улици и кад је винце ударило у лице, почели су се жистити и јуначити док најад није настало бијење; ствар се свршила на томе,

Каћуна:

Отаџбини драгој

О Србију мила, отаџбину драга, Син твоји, ван својих домова; Дал си својих, у смрзнутом пољу,

Дочекују празник под треском пуцања.
Ни један не жуди за огњем тем својим,
С' тобом им је добро, у смрзнутом рову;
Спремајућ' се да ти, опет скорих дана,
На олтај приложе још победу и у.

О Србију мила, отаџбину драга И о цинови, твоји са Косова; Љубе те и воле, и за тебе гину, Ти си њима драга, отаџбина нова.

После свију борби, и свршеног дела,
Сви ће да се врате домовима својим;
Задовољни што су одужили своје,
Срећни што се зову синовима твојим.

Они што су своје, животе им драге, На брањку твоме оставили тамо, Ти ћеш њима мајко, вечан спомен дати,
Да их се кроз живот с' поносом сећамо.

Косово, 2-1-1915 г.

ФЕЉТОН

Бокица Б....

Прва јуриш....

Мора бити да га познајете, јер господин Мика је мушко само по панталонама и кратко подшишаном косом. Иначе лице, глатко обривано, брањљиво напудерисано са навученим обрвама и трепавицама, и врло мало карминисаним усницама. Затим стас. Груди испупчене, трбух увучен а кукови јако избачени у поље. У ходу се „врдка“, десно, лево, десно лево. Гази врло ситним ко-

раком. Кад говори успија устима, а глас му је као у женскиња. Гестови руку су му у опште женски, а најрадије се подбочи, правећи оно женско ф....

Тај Мика, — или како га је кума његова покојна госпа Живка кафеџика крстила „Микица“, — учио је савином и основну школу и гимназију... Средњи ђак; али врло мјран и повучен. Једино са нама што је волео да игра то је било „јаниџајес“ и „треле кобиле“. Друге игре, не знам зашто никад га нисмо могли наговорити да заигра.

Одрасли смо. Сваки је отишао на своју страну. Он је постао банкарски чиновник. На улци смо се јављали тек колико да се не заборави друговање.

Једног дана ја се ожених. Два месеца после свадбе сретем „Микица“.

— Ђ.... стани молим те.

— О, здраво Микице, шта је?

— Јели?... — и поче да успија устима, као проваџика пред разговор, — па молим те кажи ми, није те ништа од жене срамота?

— Шта?!?!

— Па тако, питам те, да те није срамота кад си са женом сам у кући?..

— Ама шта је теб'?! Шта има да ме од моје жене срамота?

— Па... знаш Ђ...., мене хоће тата и мама да жене, али ме грозно срамота...

— А од чега?

— Па од жене...

— Та шта има да те срамота, ти си мушко, ти си војник!..

— Ју нисам. Ја због мане срца стално неспособан. Пардон, спала ми подвеза на чарапа. — И при том уђе у прву капију па задигавши ногавицу од панталона до ко-

лена, поче да намешта свилену подвезу отворено плаве боје. Ја опазих на могама женске „ажур“ чарапе, а преко колена падају крајеви веза од женских гаћица. Е, нисам могао више...

— Шта је бре Мико, па ти носиш женске гаћице?!

— Да, од рођења тако сам навикао, а и практичне су.

— Па јеси ли ти бре Мико мушко или женско?

— Мушко сам, живота ми; жива ми и мама и тата... мушко сам... ето питај кога хоћеш.

— Па што се тако понашаш?

— Е, ја сам свој господар; а ваљада ми нећеш ти дати савета какове ћу гаћице да носим?... Ију пази Ђ... како је леп онај војник...

И збиља преко је пролазио један кршан артиљеријски наредник, за киме је Микица тако упиљено, да сам га ја одмеривши погледом

што је један војник разбио главу флашом жандарму Миросаву Живановићу, који је на позив кафеције дошао да интервенише.

Одмах затим дошао је писар г. Савић и закључно мир на тај начин што је нападача евакуисао у глављачу.

Из електричне фабрике

Кад је у Београд наишла аустријска војска, после два дана добали смо и електрично осветљење и трамваје. Варош је била осветљена, Аустријанци су се возили а ми су никад ништа плаћали. Назад су одвели директора Бисерса у родство.

Општина треба да нареди друштву да осветли улице, јер она има на то права по уговору, а што се тиче приватних станова нека се предузеће паричи са овима. Предузеће не сме да се изговара на рентирање и барње већ

мора да пврћује наредбе општинског суда, и не постоји у уговору и лек противу тога чефа.

Зашта је постављен управник централе! Сигурно да ручкује тим послом када се ово предузеће стави у покрет, не може се рећи да је управник постављен да чува машине и оцаке у фабрици.

Општина је дужна да нареди господину адвокату да се варош осветли а ако неће да се поступи по уговору т.ј. да се казни а он нека после изјављује жалбе. Ово треба учинити одмах само ако постоји дозвола од стране војне власти.

Календар за 1915 г.

Коста Х. Видојковић, књижевник из Параћина, издао је лисна календар за 1915 г.

Цена му је 1-50 динар комад. Књижарима 30 процента.

Кроз Београд

— ТРАГИКОМЕДИЈА НА САВИНЦУ. —

У једној од попречних улица Макензијеве улице, ближе Чубури, станује једна „бајага госпођа“, бар је комшилук тако титулише. Сама она пак назива се „раденицом“ но је тешко одредити за који се посао тако назива. Један јој је посао што је „ајнлегерка“ и то наравно у једној штампарији, а други, и ту је тако рећи „ајнлегерка“ само не у штампарији већ према приликама где и на ком месту. Ми Срби, који велимо: да свака реч има реп разумемо који је тај други „ајнлегерски посао“.

Муж јој је резервни трубач, по професији тестераш, и наравно од почетка рата непрестано ван куће којој ретко долази али кад дође — онда је увек русвај у кући!

Она, наравно као и све жене у рату трпи оскудицу у свему и свачему, само што поједине жене без поговора грпе а неке богме не могу то, већ траже да задовоље своје потребе чак и на не-

допуштене начине. Тако и ова, како вели: „због јаке крви“ мора да се задовољи, али јој то увек пресеже кад господин муж дође кући. И он наравно има пријатеља, који му доставе шта се ради кад он није ту, но одмах по његовом доласку и њени пријатељи буду извештени да је „улаз забрањен“. Али: сваки дан — Бодњи дан, е. тако ни јуче. Дошао он опет изненада кући и срећом њеном нашао је код куће. То га је расположило, те је набавио и вина и веселио се. Присутне су биле и госпођине три „другарице“ у „танго“ капутима, зелен, жут и љубичаст. Веселило се цело пое подне и преко ручка и после продужило.

У истој авлији, преко пута станује један студент, који је пре подне био ван куће а после подне одмах по ручку као обично узео да свира, свога задовољства ради у тамбуру. Весели комшија кад је чуо свирку одмах позове миа-

дића „да му дође на весеље“ а мало посвира, што исти после дугог смењивања и учини. Свирао се тако и веселило, играло и певало док се отворише врата и упадоше два господина и без обзира на присутне и без добар дан упутише се домаћини позивајући је да пође с њима на њихово опет весеље. Та двојица, сигурно „пријатељи у лужди“ ове госпође непознавајући господина мужа сматрали га као овет неки „пријатеља“.

Госпођа се правила, што но вели „енглез“ али је муж разумео па онако још пијан дохвати столицу и са ужасним посквама тресну је о његову драгу половину. Пријатеља се очас изгубише и пролазници Макензијеве улице могли су приметити како низ улицу беже два човека, један плак кратке браде у жутом капуту и милицарској капи а један дебео у цивилу.

После оне столице следовале су друге и неки асталчићи, етажери, штапови све уз поскву и ританье ногама домаћина а уз пратњу цике трију пријатеља. Једна од тих столица није отишла „ономе коме је била суђена“ и то студенту на леђа. Овај се тек тада прену од овог изненадног прекрета и поче посквама грабити вратима али у том бежању још га је који ударац сустигао.

Комшилук се наравно скупно на ту сензацију, која се се увеличала доласком полиције, коју је увређени студент позвао. Кад је дошао господин наредник, који се случајно десно на улици наджирвајући над заробљеницима што су затравали руне у Макензијевој улици и са њиме каплар са ливије (њему се по војним законима не каже господин) био је бој у највећем жеку. Летеле су слике са дуварова, кандило и остале стакларије беху полупане, столице, астали једном речи — думбус. Студент је наваливао да се иде у квартал да тужи нељубазног домаћина за буботе по леђима. И одоше. Он и господан муж са жандарима у квартал, госпођине пријате-

љице „куд који мили моји“ а испребијана госпођа остаде да гледа русвај и вида ране своје.

После су и њу звали на интервенцију у квартал а студент се задовољан вратио кући.

ОКО АНВЕРСА

— Очајно стање Немаца. —

РИМ, 23 јануара.

Јављају из Париза да је долазак нових, енглеских трупа на западно бојиште озбиљно забринуо немачки штаб, и омео све његове планове. Нарочито се осећа несигурност код Анверса где су предузете крајње мере у случају какве успешне офанзиве савезника. Немачки штаб је наредио, да се, у случају да Немци буду принуђени да напусте Анверс, отворе пропусте и да вода поплави Анверс и околину како би омела даљу савезничку офанзиву.

Последње вести

Бугари се свесте

СОФИЈА, 24. јануара

У пркос свих покушаја овдашњег аустроугарског посланика, графа Тарновског, да омете одржање молелствија за победу савезничког оружја, молелствије је опет одржано. За време молелствија купљен је на тас прилог за руске рањенике. Пало је око 400 лева и ова је сума са срдачном депешом послата преко овдашњег руског посланика руском Црвеном Крсту. Од званичне стране није нико присуствовао.

Борко

Пушује... Пушује...

БЕЧ, 23. јануара.

„Рајхсност“ сазнаје из владиних кругова да ће Геналдијев, бивши бугарски министар спољних послова, пре свога доласка у Беч отпутовати за Швајцарску, одакле ће у Берлин, на тек овда у Беч.

Дипломатски разговори

СОФИЈА, 24 Јануара.

Министар председник др. Радославов посетио је овдашњег румунског посланика и са њиме је имао подужи разговор. После посете др. Радославова, румунског посланика посетио је талијански посланик г. Куки Боаса.

Кнез Ђорис

СОФИЈА, 23. јануара.

Прекјуче је на свечан начин прослављен двадесет и други рођен дан престолонаследника Бориса. Свечаној служби присуствовао је двор, цео дипломатски кор, влада, генералштаб и други великодостојници. Како је кнез Борис испунио све услове који се траже за војну академију, то је он упућен у њу као редован ученик!

СКИЦЕ

Гачула и његов паша

Између осталих путника који су ових дана допутовали у Београд, допутовао је и Јо „Гачула“. Он обично долази онда кад је ситуација на бојишту повољна. Па пошто сад нигде не води борба, то је мало загонетно због чега је сад Гачула дошао!

Један мој пријатељ, велики познавак Јове Гачуле, рече ми; да је дошао да посети Јефту. Паша и Ага београдске железничке станице је „куд Јефта оком ту Гачула скоком.“

Пратња на „Стражу“ стаје један динар месечно.

оставио на сред улице да блене за наредником. — — —

Прошло је од то доба више од две године. Једно летње вече, улазећи у башту позорне кафане, спазих у једном углу за столом Мику са још једном дамом. Ја га поздравих, он ми отпоздрави и луком позва за њихов сто. Приђем им, а он ми представи своју госпођу. За столом је била оваква ситуација: пред Миком стоји у пола чаше малина са содом; а пред госпођом, која је имала и цигарету у руца, стоји пола литара вина и сифон соде... Док сам седео за столом Мика је проговорио само неколико речи; док је међутим госпођа говорила и за њу и за њ га.

— Па шта има ново г. Ђ...? — питаше ме она.

— Ништа важно, осим аустријске ноте... а има изгледа и за рат.

— Са киме сад, ако Бога знаш? — чисто се трже Мика.

— Па хоће да нас Аустрија нападне, тако зар изгледа по „ноти“...

— Ех сад бих волео да ме оспособе за војску, — додаде он, а из очију му се исуватра.

— Зар толико мрзиш Швабе? — добаци његова супруга, палећи цигарету. Он не одговори ништа, само се са зажареним очима загледа у једну тачку на столу.

Поседесмо још мало па се разиђосмо.

Баш некако после борбе на Церу, морао сам ићи службено у Ниш. У путу сам чуо да је један мој рођак рањен и да лежи у нишкој болници. Када сам посвршавао послове, реших се да одем до болнице да обађем рођака. Нађох га у једној соби са још осам рањеника.

После поздрава, мој рођак ми поче причати о борби на Церу. Између осталог, причаше ми о једном нечувеном јунаку, рањеном на осам места, који је као лаф јуришао и у много тренутака спасавао ситуације, и који је јутрос одликован златном медаљом за храброст.

— А који је тај јунак? — питах рођака.

— Један банкарски чиновник, код нас је у батаљону дошао као добровољац. Ено га лежи у углу собе.

Зажелих да га видим и пођох показаном кревету. И знахте ли кога нађох?... Мику, — „Микиц“. Блед од изгубљене крви, са регко обраслом брадом и брчићима. Одмах ме познао. Пружио ми руку са сузама у очима.

— Мико! Зар ти? Срећне ти ране... Е Мико нисам се надао да ћеш бити толики јунак.

— Право да ти кажем Ђ... ја сам целог века живео у женским манирима. Ви другови сте ми се смејали, ја знам, али ми је било жао што нисам се родио женско. Објава овог рата ме је мало преобразила, али как смо учинили „први јуриш“, када сам првом непријатељу пројурим нож кроз груди... ја сам се осетио — мушкар... војником... јунаком... И... ага друже искрено ти кажем, да после ових осам рана на телу имам једну још на души, а та је: „зашто и у овом тренутку нисам на бојишту“.

Говорећи ово њему се очи беху зажариле као оног вечера у башти „Позоришне кафане“; али му глас беше измењен. Није био онако пискав женски и глас му је постао „јунак...“

Ето какову је промену учинио „први јуриш.“

Белешке

Данас 25 ов. м-ца. венчаће се у Скопљу г. Миодраг Васић пошт. благајник из Куманова са г-њом Даницом Д. Захаријевићевом чиновн. поште из Скопља. Срдачно честитамо.

Ратна пошта

Јован Форманек наредник 3 чете 1 батаљона XI пука рањен 15 нов. 1915 код Степојевца.

Моли се кој би шта за њега знао да јави мајки Терезији Форманек удови Крагујевац (Палилула.)

Моли се онај ко зна да ли је у животу и где се сад налази Војислав Трpkовић, редов VI. прекобројног пука, 1 батаљ., 4 чете комбиноване дивизије, да извести г-њу Видосаву Трpkовића — Београд, Баба Вишњина бр. 28.

Он се није јавио својима већ месец и по дана.

Умољавају се ратници или ма ко буде шта сазнао где се налази Арсеније Николић родом из Сремских Карловаца који је рањен 15. новембра прошле године код Лазареваца, да јави његову адресу Влајку Радовићу рестауратору „Руски Цар“ — Београд.

Ко зна што, о Ђорђу Жупанском столару, поднареднику 7 пука III позива, моли се да јави на адресу његове сестре г-ђе Катарине М. Делићковић. Чубурска ул. 28. — Београд.

Молим суд општине теке-ришке среза јадранског, или сваког онога који би ме могао извести где се налази моја жена Ружица Ракић и моје двоје деце Јованка и Андријана.

Понизан

Обрад Ракић, болесник Душевне Болнице

Душан Томић, болничар III пол. болнице Дрин Дивизије упућен је пре два месеца у једну од болница у унутрашњости и од тада се није јавио породици.

Моле се све управе болница и сваки овај, који би ма шта знао о њему да јави на адресу: Р. Томићева, уредништво „Балкана“ — Београд.

Продаја коња

У понедеоник 26. ов. м., у 9 часова пре подне, Главна Војна Београдска Станица, продаваће путем јавног надметања 38 коња, пред кафаном „Мали Балкан“ на Тркалишту.

Нуди се

здрава и млада женска за дојкињу. Обратити се Дечанска ул. бр. 10 (прва врата). 22-2-3

Фабрици Конзерава у Крагујевцу

Част је извести г. г. бакале и потрошаче конзерава да су божице откупиле сву израђену овогodiшњу конзерву од поврћа и воћа. Једно се још може у фабричком стоваришту добити добар укуван пекмез у буралима од 200, 100 и 50 кгр. а по цени 40, 43 и 45 динар од 100 кгр. Фабрика поручбине прима на повуку.

Доплаћарима препоручује већу количину усолjenих говeђих кожа. За цену и услове обратити се фабрици.

18,2-3

ФАБРИКА КОНЗЕРВИ

Приватна Грађанска Гимназија

Хајдуковића

Удаљен од своје школе, као војни обвезник у сва три ова рата а онеспособљен за даљу војну службу учешћем у борбама Варовница—Торлак — сопственик ове школе изоставља и понова се посвећује и у овој 24-ој години школскоме раду, који је до сад показивао завидне успехе.

Ученици-це ове школе добиће сведоче државне гимназије и прећи до године у старије разреде као редовни ученици. Око спреме и превођења деце у старије разреде сопственик ове школе прима на себе сву родитељску бригу али присваја и сва родитељска права за казне и награде. Примају се деца из свију осам разреда гимназије као и за спрему за малу и велику матуру а и за спрему за два унаступна разреда, имали претходно да полажу који накнадни испит или не. Ко хоће да му дете не изгуби годину односно да добије две, нека се одмах јави са уписом и почне рад. Пошто државне гимназије неће радити ове године, то очекујем велики број ученика-ца те сам за то добио просторије Терависке Основне Школе за рад.

РЕДОВНИ ЧАСОВИ СУ ПОЧЕЛИ 21. ЈАНУАРА У 8 ЧАСОВА ПРЕ ПОДНЕ.

НЗ. Потребна су два студента за наставу.

14

-6

Савиначка Касина * филијала * „Руског Цара“

Пошова ја отворена и снабдевана пшћем из позрума „РУСКОГ ЦАРА“. — Чувено карловачко вино „РУЖИЦА“ и позната Ужичка клековача. — Кујна се препоручује својим укуским домаћим јелима. Лађна јела у свако доба. — Вам куће знатан попуст.

19,4-5

Гостионичер
ВЛАЈКО РАДОВИЋ

Савиначка Касина филијала „Руски Цар“

УГЉА Шлеског 1-ве врете
УГЉА дрвеног — Лигнита

ПРОДАЈЕ НА ВИШЕ И МАЊЕ

Обратити се у радњи

Спире Милошевића и Комп.

до Народне Банке

8-10

Са тешким болом у души јављамо пријатељима и познаницима, да је наш мили и никад непрежаљени син и брат, јединац

+ МИЛОШ РАДОСАВЉЕВИЋ

учитељ и резервни официр

подлегао тешким равама задобјеним на бојноме пољу новембра пр. год. и сахрањен у Горњомилавовачком гробљу.

У Љубишу, јануара 1915 г.

ВЕЧИТО ОЖАЛОШЋЕНИ:

Мата Вукосава; сестре: Мара и Станојка.

Наш мили, драги и никад непрежаљени муж, отац, свекар, брат, таст, деда ит.д.

+ НИКОЛА А. ЈОВАНОВИЋ

трговац — власник из Ваљева

преминуо је после кратког боловања у 60 год. свога живота 3. Јануара а сахрањен 5. о. м.

Благодаримо пријатељима који нам се нађоше на услузи и утехи, а такође родбини, пријатељима и познаницима који нам писмено изјавише саучешће.

Ваљево, Јануара 1915 год.

ДО ВЕКА ОЖАЛОШЋЕНИ:

Супруга Савна; синови: Аћам, Михајло и Драгомир; кћери: Зорка, Анка и Драга; снаја Станислава; брат Спасоје; сестре: Наколија, Крсавија, Смиља и Јула; зет Милутија Ј. Повић, трг. из Ниша; унуци: Јова, 19 Дража; ун. ка Мила и остала родбина. — 3—

ШТАМПАРИЈА

Драг. Грегорића и Друга

БЕОГРАД

Космајска улица бр. 22.

БЕОГРАД

Препоручује се поштованом грађанству за израду сваковрсног штампарског посла као: часописа, циркулара, вињета, свадбених позивница, вереничних карти, посмртних листа

Штампарија је снабдевена са најмодернијим новим словима, исказама и легијазма.

Штампарија је снабдевена са четири штампарске машине и две СЕД МАШИЦЕ за слапање, да би могла сваки посао изградити на потпуно задовољство пошт. своје кунтарије.

Израда је чиста и брза, — Цена умерена.